

det Finantsudvalg, der erholdt Oplysninger netop herom og om de Hensyn, som have tvunget Regjeringen til at udbetale disse Beløb med Kongelig Bemyndigelse; de ligge ogsaa temmelig nær. Saaledes som Forholdene ere, vilde Sagen nemlig ikke kunne blive endelig afgjort uden ved Lovgivningsmagts Medvirkning; Regjeringen havde nu oprindeligt troet, at man vilde finde det tilstrækkeligt, indirecte at bevilge det Fornødne ved Finantsloven, og Regjeringen gif altsaa i forrige Rigsdagsmøde ud fra den Forudsætning, at man ved Finantsloven vilde faae den fornødne Billigelse af de Beløb, der vare beregnede og udbetalte hver Enkelt især, ganske i Overensstemmelse med Pensionslovens Forfrister for Embedsmænd, altsaa med andre Ord, at man vilde sanctionere, at Pensionslovens for Embedsmænd i Almindelighed givne Forfrister ogsaa fandt Anvendelse paa dette særlige Forhold. Først da man blev vidende om, at Finantsudvalget fastholdt den Ansøgnelse, at det var rigtigst, at Sagen gjordes til Gjenstand for særlig Lov, fremkom et saadant Lovforslag, som imidlertid ikke blev endelig vedtaget. Grunden til, at Regjeringen maatte tage det paa sig, med hans Majestats Bemyndigelse, foreløbigt at udbetale disse Beløb til de Vedkommende, er den, at man virkelig ikke kunde ansee det for at være stemmende med Rigsdagens eget Ønske, at de Vedkommende i den lange Tid, som Forholdene have medført, at der er hengaaet, skulde savne al Indtægt. Jeg troer, at Regjeringen vilde have paadraget sig et større Ansvar ved at lade de Paagældende savne al Indtægt i den Tid — da idetmindste visse af dem fra Fortiden af havde et utvivlsomt Krav, som ved Pensionslovens § 2 snarere kan ansees styrket end svækket —, end det har paadraget sig ved at udbetale Beløbene.

Tfæberning: Jeg maa hertil sige, hvad der maaskee ogsaa er undsluppet den ærede Rigsdagsmands Opmærksomhed, at det ogsaa har været anerkjendt saaledes af det Udvalg, der afgav sin Betænkning i sidste Rigsdagsmøde, idet der nemlig i dets Forslag var optaget en Paragraph, som forudsatte den vedblivende Udbetaling af den foreløbigt indrømmede Pension saalænge, indtil den nye Lov traadte i Kraft, og at denne nye Lov ingen tilbagevirkende Kraft skulde have, saaledes at hvad der hidtil var udbetalt de Vedkommende ikke skulde lide nogen Forandring for den Tid, der allerede var gaaet. Deri maa Ministeriet altsaa ogsaa have havt en Opfordring til at vedblive paa den begyndte Maade, hvormed det var kommet overeens med Finantsudvalget.

Sage: Jeg seer ikke, at der i den tidligere Udbetalingsmaade ligger en bestemt Hjemmel for at fastholde Lovforslaget saaledes, som det engang har været forelagt Rigsdagen, men er blevet forandret af det Udvalg, som dengang var nedsat. Det ærede Medlem, der nu satte sig, udhævede dengang paa en meget stærk og interessant Maade Alt, hvad der kunde siges imod at bevilge disse meget høje Pensioner.

Den Oplysning, jeg ønskede, og som den ærede Finantsminister har givet, skulde egentlig mere gaae ud paa, om de af Regjeringen foreslaaede Pensioner blive af den ansætte som Noget, den absolut og bestemt maa fastholde, eller om Rigsdagen kan vente, at Regjeringen vil gaae paa Accord, saaledes som der sidst blev foreslaaet. Jeg troer, at Rigsdagen ved denne Lovs Behandling har vist en ganske overordentlig Liberalitet.